

telsen af et alt for stort Antal Salgs- og Udsækningssteder, hvad atter vilde have usund Konkurrence til Følge og i det hele virke stimulerende paa Drikkeriet. Men det bør tilstræbes, at Bestemmelserne herom administreres i en Næringslovgivnings Aand og ikke benyttes som Middel til blindt at slaa al Næring af den omhandlede Art ned uden Hensyn til, om Udøvelsen af Næringen i den givne Kommune kan anses for ønskelig og paakrævet eller ej. I saa Henseende forekommer det Mindretallet, at Lovforslaget ikke byder tilstrækkelig Sikkerhed.

Hvad saaledes § 2, 2det Stykke, angaar, kan det berygtes, at den ved sin almindelig holdte Bemyndigelse til at „sætte særlige Grænser for Rettighedens Udøvelse“ kan blive benyttet til at skabe Uensartethed i Næringens Udøvelse. Thi saafremt de paagældende Myndigheder vilkaarlig kunde bestemme en kortere Tidsfrist for en Bevilling eller f. Eks. knytte det Vilkaar til Bevillingen, at der kun maatte handles med enkelte Sorter af stærke Drikke, vilde den Ensartethed, som tilsigtes gennem Hovedbestemmelsen i § 10, og som er motiveret i Kommissionens Betænkning Side 7, netop ikke opnaas. Derimod kan der være Anledning til at aabne Mulighed for en vis Tilpasning af Næringsudøvelsen efter Stedets særlige Behov, f. Eks. til en Skovrestaurant i Sommermaanederne. Mindretallet foreslaar derfor ved Ændringsforslag Nr. 1 at give 2det Stykke i § 2 en ny Affattelse.

For at undgaa Vilkaarlighed foreslaas det, at den nye Bestemmelse i Forslagets § 7, 5te Stykke, faar den Tilføjelse, som Ændringsforslag Nr. 5 angiver.

Medens Udfærdigelsen af Bevillinger paa Tid i al Almindelighed synes at være at foretrække for Meddelelse af livsvarige Bevillinger, der binder Lovgiveren saa stærkt, saaledes at en eventuel Omlægning af dette Omraade af Næringslovgivningen efter helt nye Synspunkter støder paa for store praktiske Hindringer, maa en noget længere Varighed end de i Paragraffen foreslaaede 5 Aar i visse Tilfælde være at

anbefale, og Kommunerne bør da gives Adgang til at meddele Bevillinger for et Tidsrum af mindst 5 Aar, højst 10 Aar. Hertil sigter Ændringsforslag Nr. 7 til § 10.

Som Udgangspunkt for Beregningen af Antallet af Beværtninger med Ret til Udsæknning af stærke Drikke (ved Kommunalbestyrelsens Bestemmelse af dette) vælger § 13 Forholdet 1 Beværtning for hver 450 Indbyggere, hvad der er en noget stærkere Begrænsning end i nugældende Lov, der har 1 for hver 350. Flere Beværtninger maa kun under visse Omstændigheder findes, og i hvert Fald aldrig et større Antal end i Drift pr. 1. Januar 1918. Medens det sidste kan tiltrædes, forsaavidt som en Forøgelse af dette sidste Antal neppe er paakrævet noget Sted, forekommer det i sig selv lidet rationelt at sætte samme Forholdstal for alle Byer, da Trangen til Beværtninger dog neppe kan antages at vokse proportionalt med Befolkningen, saaledes at en By paa 20 000 Indbyggere nødvendigt skulde have dobbelt saa mange Beværtninger som en paa 10 000 Indbyggere o. s. v. Medens for den mindre By en lempeligere Antalsbegrænsning er forsvarlig, forsaavidt som Byen altid dog har Brug for nogle Beværtningssteder, bør Antallet af Indbyggere pr. Bevilling stige med Byens Vækst efter en eller anden Skala (f. Eks. 1 Beværtning for hver 1 000 Indbyggere). Den saaledes fundne Antalsbegrænsning burde i Modsætning til, hvad er Tilfældet i nugældende Lov, ogsaa omfatte Beværtninger uden Ret til at udsæknke stærke Drikke (Afholdsbeværtninger), der vel nu og efter Forslaget ikke kan meddeles i større Antal end hjemlet i Vedtægtsbestemmelserne om hele dette Forhold, men som i hvert Fald kan meddeles i et meget stort Antal, hvis Vedtægten tilsteder det (og erfaringsmæssigt vil Adgangen til at give Afholdsbevillinger oftest være ret rummelig).

En Begrænsning af Antallet af Afholdsbeværtninger synes imidlertid af den Grund lige saa paakrævet som en Begrænsning af Antallet af almindelige Bevært-